

Legea desăvârșită a libertății

30 iulie 2004

Gili Cârstea

Legile națiunilor impun respect prin pedepsele generate de călcarea lor. Ele nu așteaptă nimic altceva decât respect. Atâta timp cât legea este respectată, ea este satisfăcută. Indiferent ce crede omul despre ea, atâta timp cât nu o calcă este la adăpost de orice pericol. Legea țării nu cere să fie iubită, apreciată sau măcar înțeleasă. Singura obligație este evitarea călcării ei.

Legea lui Dumnezeu nu intră în această categorie. Deoarece în împărăția lui Dumnezeu nu se folosește constrângerea pentru aplicarea legii, cerințele ei sunt de altă natură. Din această cauză cei firești nici nu pot păzi această lege, oricâte sancțiuni ar produce călcarea ei, inclusiv pedeapsa cu focul veșnic.

Legea desăvârșită a libertății nu așteaptă să fie doar respectată. Ea trebuie înțeleasă corect, apreciată, iubită, dar, mai ales, trebuie „scrisă” în minte prin alegere liberă. În lumea liberă creată de Dumnezeu nu există pedepse pentru călcarea legii. Aceasta, fiind o expresie a caracterului lui Dumnezeu, generează apreciere și dragoste prin performanțele pe care le atinge în clădirea unei atmosfere de încredere, confort și siguranță pentru locuitorii lumilor. Ei fiind beneficiari ai legământului cel veșnic, caracterul lui Dumnezeu este scris adânc în inimile lor prin dragoste autentică. Legea aceasta a produs libertate, viață îmbelșugată, încredere reciprocă, dragoste și pace. „Nici o vătămare pe tot muntele Meu cel sfânt” era o stare permanentă în regatul păcii.

Contestând valoarea legii divine, Lucifer a produs o lume în care legea și ordinea nu pot fi menținute decât sub amenințare. Reușita lui cea mai glorioasă a fost să amăgească pe Israel să intre în acest sistem. Până în ziua de astăzi poporul lui Dumnezeu se teme de lege doar datorită pedepsei. În adâncul inimii o socotim încă o barieră neplăcută către fericire și împlinire. Când nu o evităm prin amendamente, o păzim la limită, spre a evita un conflict cu Dătătorul ei. O astfel de ascultare ar putea fi acceptabilă pentru legile omenești, dar pentru legea divină ea este fără valoare. Pavel era un astfel de supus. După standardele vremii, el ajunsese desăvârșit în păzirea poruncilor. Dar când a descoperit legea desăvârșită a libertății, a văzut cât se poate de clar că ascultarea lui era un gunoi.

David descrie experiența Fiului, care a văzut slava legii ca nimeni altul pe această planetă:

„Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parc-aș avea toate comorile.

Mă gândesc adânc la poruncile Tale, și cărările Tale le am sub ochi.

Mă desfățez în orânduiri Tale, și nu uit Cuvântul Tău.

Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale: fă-mă să trăiesc în neprihănirea cerută de Tine!

Mă desfățez în poruncile Tale, căci le iubesc.

Îmi întind mâinile spre poruncile Tale pe care le iubesc, și vreau să mă gândesc adânc la orânduiri Tale.

Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfățarea mea, aş fi pierit în ticăloşia mea.

Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorezi.

Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!

Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, de aceea urăsc orice cale a minciunii.

Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.”

Tot Psalmul 119 este un cântec de dragoste pentru lege, care este văzută ca o ființă vie, este adorată ca o iubită, dorită mai mult decât viața. Este cântarea Mielului, care vedea în lege caracterul frumos al Tatălui. Pentru El, legea nu era un cod de reglementări restrictiv, auster și impersonal, ci sufletul delicat al Părintelui veșnicilor, a cărui atingere produce desfățări profunde și durabile. De dragul acestui suflet, generația prezentă a urmașilor lui Hristos ar trebui să uite interesele ei egoiste, ajungând astfel în armonie cu lumile în care legea desăvârșită a libertății este interesul suprem.
